

Nocoj to uro . . .

Nocoj to uro goré doma tri sveče pri večerni molitvi . . .

Nocoj poganja iz naših src rahla lilija Spomin in nje verna družica roža Bolest, pa oklepata vse žive v eno misel, rajnim posvečeno.

Nocoj se je domislil stražar na krovu velike ladje očeta, ki se ni povrnil z ribjega lova k mlademu dečku, in prebirata v samotnem mraku gorske kočé stavec in starka gladke jagode molka za otroke, ki so jih pred njima odnesli v dolino.

Nocoj se sklanja deklica brez staršev na blesteči ulici tujega mesta h bratcu brezdomcu ter briše solzé z njegovih nevednih oči, in peče duše nešteti mater misel večnoživa: Doberdob, Verdun, Mongolija, Turkestan — o kje na svetu niste trohnele, ve bele kosti mučeniške . . .

In v mislih na množice žrtvovanih šepečem še zate, moj mlajši brat, besedo preroka: » . . . zastonj sem se trudil, brez potrebe in za nič sem svojo moč potratil. Ali moja pravda stoji v Gospodu, in moje plačilo je v mojem Bogu.«

* * *

Nocoj to uro smo tesno z vami, ki ste odgrnili mračne zavese in stopili (o, upajmo zvesto!) v svetle dvore našega hrepenenja: v sveto Tihoto, v Luč neugasno, v našo Domovino.

Slišimo vaše glasove, dragi!

Daljni, naši . . .

»In večna luč naj jim sveti!«

»Naj v miru počivajo, amen!«

* * *

Jutri pa bo naša pot na božje njive. Belih aster vam potrosimo na gluho groblje, v dimu sladkega kadila, ob plamenih voščenic bo gorela pod to jesensko nebo naša vdana molitev.

*Da bo potrjena naša vera
in naše upanje
in ljubezen.*

Anton Žužek.

Jos. Vandot:

Roža z Mucne gore.

3.

Dvajset belih, lepo pitanih ovac so imeli tisti čas pri Lipnikovih v prostornem hlevu. In tiste ovce je moral Gab pasti doma ves tisti čas, dokler ni izginil sneg s planine onkraj Mojstrovke in ni zabrstela v višavi sočna trava in se ni zasmajalo gorko poletno solnce. No, Gab je rad pasel in ni radi tega prav nič godrnjal. Najrajši je pasel ovce na položni, širni rebri, ki se je raztezala onkraj bele cesarske ceste, ki drži preko samotnih, divjih Poljan v Korotan. Tudi tisti ponedeljek je gnal ovce gor na širno reber. A ni gnal samo domačih ovac. Zakaj sosed, ki ni imel pastirja tisto leto, mu je izročil še svojih petnajst ovac. Za plačilo mu je potisnil v platneno malho velik kos domačega sira in velik kos rženega kruha vsak dan. Pa je Gab nagnal žival iz vasi in stopal naglo za njo. Neprestano je povešal glavo in ni nikamor pogledal. Zakaj še vedno ga je bilo sram včerajšnjega sramotnega dne. Vsa vas je vedela, da je Gab tat, in zaradi tega so nejevoljni vsi ljudje nanj in ga gledajo od zgor dol pa prezirajo. To pa ni bilo Gabu kar nič povšeči. Razumljivo je, da je kar hitel iz vasi in priganjal ovce, da bi bil čimprej na samotni rebri, kjer ni nikogar, ki bi mu spočital tisto sramoto.

Pa je res kmalu prignal ovce na prostrano reber in se globoko od-dahnil. Kar s klobučkom je zamahnil in veselo zavrisknil. Zleknil se je